

ждавамъ ги всячески до колкото можахъ. Тѣ разпалени и въодушевени за свободата на България, одобриха сичко и събраха веднага около 1000 минца, като прѣдварителна помощъ, която ми прѣдадохъ на ржка, и ми казаха нека върви работата напрѣдъ и послѣ ще даватъ още и други, до колкото имъ помагатъ срѣдствата.

Азъ тръгвамъ така съ тая помощъ за Бѣлградъ. Това ставаше въ началото на мѣсець Априль 1862 год. Дадохъ паритѣ на Раковски и той ми съобщи, че се сговорилъ вече съ единъ австрийски търговецъ да ни набави нуждното число белгийски пушки съ капсули. Тогава най-хубавитѣ пушки бѣха познати тия.

Въ сѣщото това врѣме виенскитѣ българи, за да се увѣрятъ добрѣ, да ли сръбското правителство, спорѣдъ както имъ пишемъ ний е съгласно и ще подържа и подкрѣпя нашето въстание, бѣха испратили отъ Виена Димитрия Павловича, тогава студентъ по медицината, въ Бѣлградъ, за да отиде при министра Гарашенина и узнае, какъ се гледа на тази работа отъ страна на сръбското правителство. Димитръ Павловичъ има двѣ-три ауденции при Гарашенина. Между другото, Гарашенинъ му далъ да разбере, че сръбското правителство ще има нужда да подкрѣпи едно въстание въ България, и че Раковски е туренъ да слѣдва това дѣло и пр. Слѣдъ това Павловичъ се върна пакъ въ Виена.

Не минува се много врѣме, Теофанъ Райновъ ни съобщи отъ Виена съ писмо, че Конаки Богориди, бившъ князь въ Молдова до съединението на Молдова съ Влахия, познатъ българинъ и патриотъ, тогава живущъ въ Виена, е билъ готовъ да положи за това въстание до 30,000 австрийски минца. и че той самъ щѣлъ да вземе прѣмо участие съ въстаницитѣ. Но прѣдварително желаялъ, въ случай на успѣхъ, да се уреди въпроса за неговото бждаще положение като Князь на България съ войводата Раковски. Тогава Раковски ми даде нуждното пълномощие и ме моли, да ида въ Виена,